

Lana V. Asol

A láng gyermekei I.

A víz városa

A LÁNG GYERMEKEI I.

A VÍZ VÁROSA

Lana V. Asol

© Lana V. Asol 2025.

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének
közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN: 978-963-639-968-9

Írta: Lana V. Asol

Szerkesztő: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

Korrektor: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

A szöveget gondozta: Kerekes Anna Krisztina

Tördelés, nyomdai előkészítés: Kerekes Ivett

Borítóterv: Vassné Oláh Anita

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 06. 01.

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig megjelent
könyvek Lana V. Asol szerzőtől:**

- A folyó túloldalán - 2024

**A könyvek megvásárolhatóak többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán
(www.helma.hu)**

Nyomdai kivitelezés:

Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő

Felelős vezető: Drágán György

innovariant.hu

1. fejezet Üres szobák

Elmosódott hangokat hallott maga körül. Sajgó fejjel próbált feltápáskodni, miközben a kezére támaszkodott, aztán kinyitotta a szemét és a derengő fények képpé, a hangok szavakká álltak össze.

– Jól van, hadd segítsek! – Majd két kéz határozottan megragadta és talpra állította. – Mi a csudát keresett ott a fűben? Annyit mondhatok, ha szunyókálni támadt kedve, nem a legjobb helyet választotta!

A tömzsi alak, göndör hajába túrva, vakarta meg a fejét, mintha nem is tudná, mit mondjon. Tanácstalansága csupán rövid ideig tartott, egy pillanattal később derűsen szemlélte a megszeppent lányt.

– No, jól van, jól van! – mondta kedvesen, miközben a szekere mellé támogatta. – Várjon itt! – A szekér farára mutatott, mire a lány felmászott rá, az utazó pedig előre sétált és egy flaska vízzel tért vissza. – Igyon, kedves!

A fiatal gondolkodás nélkül vette el a butykost és nagy kortyokban nyelte a vizet, mintha csak a homokot oldotta volna le a torkáról.

– Köszönöm! – szólalt meg végül.

– Mit keresett itt? Nem biztonságos az út mellett, egyedül, egy fiatal hölgynek...

– Én... – kezdte, de egyszerűen nem tudta folytatni. Elméje, mintha kiürített szoba lett volna, ahol semmi gondolat nem ragadt meg. Keresett, erősen kutakodott a sarkokban, de egy emléket, még annak töredékét sem találta. – Én – kezdett neki újra –, igazán, nem is tudom...

A férfi ismét megvakarta a fejét.

– Mi a neve kegyednek? Honnan származik?

Újabb hiábavaló kutatás.

– Nem tudom – vallotta be őszintén. Most már, ahogy kezdett az erő visszatérni a csontjaiba, azzal együtt, egy nyugtalanító érzés is beleköltözött. Igazán zavaró, ha az ember nem tud önmagáról semmit.

– Nem emlékszik? – hallotta a türelmes hangot.

– Nem. Semmire.

A férfi állt és elgondolkozott.

– No, sebj! Itt a tarisznyája, ott volt a fűben ez is. Kukkantson bele, hátha segít valamicskét! Egyébiránt, én Agga Ethalum vagyok. Most éppen amolyan utazóféle.

– Kedvesen a lányra mosolygott, és biztatóan bökött a zsák felé.

A lány nem firtatta, hogy mit jelent az, hogy most éppen utazó, és hogy amikor nem az, akkor mi. Inkább azt tette, amit az illem megkövetelt. Ez tűnt helyesnek.

– Örvendek, Ethalum úr!

– Szólítson csak Aggának! No, de lássuk, hátha legalább a nevét kiderítjük.

A tarisznya valójában egy vaskos bőrhátizsák volt. A vékony fehér ujjak kioldották a csatot és óvatosan a szekérre ömlesztették a tartalmát. Kisebb-nagyobb üvegcsék gurultak szerteszét. Néhány ruhadarab, pár bőrkötéses könyv, valami bőrtok, edények és temérdek vászonba csomagolt illatos valami került még elő.

Az illat valamiért magabiztossá tette, és máris egy emlékkép villant lelki szemei elé: zöld levelű illatos növény, és a kép után a neve is. Ez az ora, szaladt át a fején.

Áttúrta a holmiját és elégedetten állapította meg, hogy minden gyógynövényre pontosan emlékszik, és arra is, hogy mire lehet azokat használni. A fiolák, üvegcsék tartalmát illatról is megismerte, habár mind jelölve volt. De semmi más a holmijából, nem volt ismerős. Sem a könyvek – amikről kiderült, hogy feljegyzések, valószínű, hogy az övéi, bár a kézírás alapján csak az egyikről tudta ezt biztosan állítani –, sem a ruhák és a többi hétköznapi ingóság. Mintha valaki más holmijában turkálna. Csak az átható gyógynövényillat volt az, amit ismert. Az minden kétséget kizáróan hozzá tartozott.

A két könyvet a kezébe vette, és ezúttal tüzetesebben is megvizsgálta. A férfi addig türelmesen várt, és őt nézte. A tartalmukat tekintve hasonlítottak: az egyik, egy herbárium lehetett, a másik is részben, de abban gyógyítási technikák is szerepeltek. Belelapozott, azonban nem bukkant semmi nyomra, a személyazonosságát illetően. A könyvekről annyit tudott megállapítani, hogy nem ugyanaz az ember írta őket. Sóhajtott egyet, aztán

félredobta a köteteiket. Áttúrta a holmikat még egyszer, de csak semmitmondó használati tárgyak voltak. A férfi kíváncsi szemébe nézett.

– Na? – kérdezte Agga érdeklődve.

– Semmi. Ezek itt mind gyógynövények, gyógyszerek. De a személyes holmik... Csak holmik – felelte tárgyilagosan.

– Értem. Akkor hogyan tovább? Azt látom, hogy kegyed is utazó, egészen biztosan nem a faluból származik – bökött fejével az út, szekér mögötti irányába. Majd folytatta, amikor látta, hogy a lány nem érti, hogy az állítását mire alapozta. – A ruhája, hogy is mondjam, túl praktikus a falusiakéhoz. Kifinomultabb is.

Gyors pillantással felmérte öltözkését. Egyszerű barna bőrcipőt viselt, kissé kopott volt, de finoman kidolgozott. Ez egészen biztosan az ő lábára készült. Gesztenyeszínű szövetnadrágja fölött sötétzöld kaftánt viselt, a szegélyén aprólékosan kidolgozott hímzéssel. Szépnek találta, de semmi egyéb érzelmet nem váltott ki belőle. Porszürke köpenyét pedig drága anyagból varrták, ezáltal erős volt, mégis könnyű.

Valóban, minden ruhadarabja egyszerűnek, de praktikusnak tűnt, és valószínűleg túl drága is egy földművelő falusinak.

A kaftán belsejében erszényt érzett. Majd később emlékezteti magát, hogy mérje fel a vagyonát.

– Na, mondok én magának valamit! Éppen hazafelé tartok, Iradas tartományba. Ha úgy gondolja, velem jöhet, egészen odáig, vagy ameddig jónak látja. A szekéren ketten is megférünk. – A férfi bátorítóan rámosolygott. – Ennyi

orvossággal biztosan valami vajákos lehet, az pedig mindenhol elkél!

Az a jó abban, hogyha az ember gyökértelen, nincs, ami visszahúzza. Bátran ráléphet az útra.

– Köszönöm, Agga. Nagyon sokat segít, pedig nem is ismerjük egymást – Közben az futott át a tudatán, hogy még ebben sem lehet teljesen biztos.

– No, akkor, pattanjuk fel a bakra, és induljunk! Estére Aatunban lehetünk, ott elkölthetünk egy jó vacsorát.

A könyvek kivételével mindent visszatett a zsákba, a köpenyével együtt. Agga a bakon ülve várta, míg ő elrendezkedett és csatlakozott hozzá. A szekér hátuljánál kibontotta az erszényét és gyorsan átpörgette az érméket. Három aranya, kilenc ezüstje és huszonöt vasa volt.

– Rendben, ezzel kihúzom egy jó darabig – nyugtázta, majd visszarejtette a kaftánjába, ügyet sem vetve arra, hogy a pénz értékével nagyon is tisztában volt. A hátizsákot bedobta a szekérbe, aztán a könyvekkel együtt felpattant a bakra. A szekér döcögve elindult, ahogy a két ló nekiveselkedett az útnak.

– Maga mivel foglalkozik, Agga? Kereskedő? – kérdezte, miközben ujjával a könyv sarkát matatta.

– Kereskedő? Nem! – felelte nevetve. – Sok mindennel foglalkozom. Most éppen információkat gyűjtök egy bizonyos dologról.

– Akkor... – Kicsit közelebb hajolt és bizalmasan kérdezte: – Netalán kém?

– Hát – Agga nevetett –, nem éppen. Tartományi professzor vagyok.

Mint Agga beszámolójából kiderült, a tartományi professzorok nem egyetlen tudományágra specializálódnak, hanem ismereteik meglehetősen szerteágazóak. Tudománnyal és mágiával egyaránt foglalkoznak. Ahogy kivette a szavaiból, az a dolguk, hogy a világon mindenről tudjanak.

Magában mulatságosnak tartotta, hogy a sors két ennyire különböző embert sodort egy szekérre. Őt, aki olyan, akár egy üres lap, és Aggát, aki egy könyvtárnyi tudással bírt. A férfi kellemes útitársnak bizonyult, kifinomult modorral, és egyáltalán nem volt tolakodó.

Így ő, akinek még neve sem volt, hamar megfeledkezett arról, milyen ingoványos helyzetbe került. Együtt nevetett útitársával, hallgatta a történeteket, amit az megosztott vele. Hol az útajairól mesélt, hol pedig a környező településekről, mende-mondáikról.

Egy versike különösen megtetszett neki. Agga szerint nagyon régi, amit az ő gyerekei is szívesen mondogatnak.

Így szólt:

*Napnak fia hegyre ment,
Társait keresni,
Kit ott lelt,
Nem volt más, mint Égfi*

*Holdnővér fák rejtekében rájuk várt,
S ajándékul holdfényből varr ruhát.
Volt még testvérük, Földnek lánya,
őt Víz fia már régóta várja.*

*Összegyűlnek mind a testvérek,
amikor a becstelenek felzendülnek.
Virágzást hoz, föld és víz gyümölcse, de
rajtuk áll, hogy áldás, vagy bukás lesz-e.*

– Ez a versike annyira beleépült a köztudatba, hogy aratáskor, és szüretkor is gyakran eléneklik. Amolyan fohászként a bőségért – folytatta Agga.

– És a Föld lánya találkozott már a Víz fiával? – kérdezte a lány nevetve.

– Nem, tudomásom szerint még nem. Történetesen a Víz fiát személyesen is ismerem – felelte a férfi, és rákacsintott.

Amikor a faluba értek, már sötétedett, nem akart tovább kérdezősködni. De a hír meglepte, hogy a versikének tényleg vannak élő szereplői, persze amennyiben a férfi tényleg igazat mondott. Egyelőre ebben még kételkedett.

Aatun egy kereskedő falu volt, csomópontja azoknak az utaknak, amelyeknek egyikén ők is jöttek, és amik az ormok vagy a tenger felé tartanak. Ezért rendkívül sokfajta népség megfordult erre. A hegyekből gyakran jöttek írduk, a macskaemberek, meg törpök, de lehetett látni elfeket és más népeket is.

A fogadót Disznópata névre keresztelték, és már sok-sok éve volt menedéke a vándoroknak. Nyüzsgő, de rendkívül kellemes helynek tűnt. A fogadás régi barátja lehetett Aggának, mert már az ajtóban kiszúrta, és a kezében lévő koszos törlóronggyal intett felé. Habár a hely dugig volt, és sokan vártak a kiszolgálásra, Agga mégis

elsőbbiséget élvezett. A kopasz, éles szemű, kissé mogorva arcú kocsmáros magához intett egy lóti-futi fiút, aki rögvest elrohant, hogy intézze a férfi lovait.

– Korábbra vártalak, Agga! – szólalt meg a kocsmáros recsegős hangján.

– Sevarunban feltartottak. De csak akad még egy kis hideg söröd – kacsintott rá a férfi.

– Az is, és egész forró hírek – közölte szárazon, de a szeme izgatottságról árulkodott.

– Nocsak. – Agga közelebb hajolt hozzá, és kissé halkabb hangon kérdezte, de a lány így is jól értett minden szót. – Trukuból? Igaznak bizonyultak az értesüléseim?

– A kocsmáros nem folytatta, hanem a lány felé bökött a fejével.

– A lányod?

Agga rápillantott és elmosolyodott.

– Nem, nem Lídia! Az útitársam. Igaz is, két szobára lesz szükségünk.

A lány zavartan az erszénye után kutatott, és ahogy kihúzta a kaftánjából, egy finom anyagú zsebkendőt is kirántott vele. Annyira puha

anyagból volt, hogy eddig fel sem tűnt neki, hogy ott van. Mire lehajolt volna érte, már Agga nyújtotta felé.

– Azt hiszem, ezzel megoldódott ez a rendkívül kellemetlen névtelenség is, Tilia.

A zsebkendő szélére ugyanis ez a név volt hímezve. Átvette a finom holmit, egy röpke pillanatig még elmélázott a zsebkendő felett, aztán Agga szemébe nézett és határozottan bólintott.

– Tilia, igen, ez jó név lesz. Akárkié is legyen
– merengett magában.

– A szoba egy éjszakára két vas lesz vacsorával és reggelivel együtt. Meddig marad? – szakította félbe közönyösen a fogadós, ezt a megindító pillanatot.

– Egy éjszakát – hadarta a lány.

– Forró vizet majd visz fel a fiú, csak csengessen neki.

– Az öreg ez alkalommal egy hirtelenszőke, bozontos suhanc felé intett a konyharonggyal.

– Nem, nem, hagyja csak! – szólt Agga nagyvonalúan, és már fizetett volna, de a lány megfogta a kezét.

– Kérem, ne, már így is annyit tett! És ha megengedi, vacsoránál szeretném majd meghívni a ház legjobb sörére.

Agga jókedvűen felnevetett.

– Ám legyen!

Tilia átnyújtotta a pénzt, azután a kulcsot magához véve, a kocsmáros útbaigazítása után, a szobájába igyekezett. Kitikkadt testére por tapadt, ezért minden porcikájával vágyott egy alapos tisztálkodásra. A szobájába érve egyből csengetett is vízért. Hallotta, amikor a szomszédos helyiségben a fiú megtöltötte a dézsát.

A berendezés egyszerű, de kényelmes volt. Mindössze egy ágy, egy asztal székkal és egy kis komód állt benne.

Minden tiszta és rendezett volt. Azt pedig igen pazarnak találta, hogy külön helyiség is akadt a mosakodásra.

– Kész a fürdő, naccsád! – kiáltott át a fiú.

– Köszönöm! – szólt vissza, és amikor hallotta, hogy a fiú bezárta maga után az ajtót, átment a fürdőhelyiségbe. A szoba közepén nagy dézsa állt, az asztalon pedig egy tál

kancsóval. Az asztal fölött tükör lógott, ami a gőztől teljesen bepárasodott. A fogason tiszta törölközőt is talált. Kinyitotta az ablakot, és beengedte a nyárközépi est illatos levegőjét. Friss fuvallat lengedezett. A törölközővel letörölte a tükröt, majd hosszasan farkasszemet nézett a saját ismeretlen tükörképével.

– Tehát te vagy Tilia – tűnődött, és szemügyre vette ovális, naptól kipirult arcát, sötét szemöldökének ívét, sűrű szempilláit, telt ajka görbületeit, valamint zöld vagy barna szemének – ezt nem tudta biztosra megítélni a lámpa gyenge fényénél – nyílt tekintetét. Végül pedig kócos, loboncos haját szemrevételezte, és elfintorodott.

– Ezzel kezdeni kell valamit – állapította meg tettere készen.

Visszasétált a szobába, kibontotta a hátizsákját, és egy üvegcsét szedett elő, zavaros zöldes folyadék úszott benne.

Kibújt a ruháiból, de nem rendezgette el, csak a székre hajigálta őket, majd a fürdővízbe mászott és a feje búbjáig elmerült benne. A haját megsikálta az üvegcsé bódító, levendula illatú tartalmával. Hosszú percekig a dézsában ejtőzött, egészen addig, amíg a víz ki nem hűlt.

A viseltes ruháit kimosta, és kitergette egy erre a célra feszített madzagra. Haját megfésülte, és hagyta nedvesen a hátára omlani. Az ágyán ült felöltözve, és az ingóságait vette leltárba.

A zsebkendő akadt a kezébe, és a hímzést nézegette, majd végigsimította az ujjával. Azon tűnődött, vajon ki készíthette neki. Mert ugyan nem volt tisztában saját képességeivel, de azt biztosan érezte, a hímzés nem tartozik az erősségei közé.

Merengéséből hangos kopogtatás zökkentette ki.

– Jön vacsorázni, kedves? Vagy már lepihent?

Agga volt az.

– Egy pillanat és megyek! – kiáltott vissza, és sebtében visszahányta a holmikat a táskába. Gyorsan leellenőrizte, hogy zárva van-e minden ajtó és ablak. Úgy gondolta, nem árt az elővigyázatosság, majd erszényét magához véve csatlakozott a férfihoz.

Agga nem váltott ruhát, de megmosakodott, mert kellemes szappanillat lengte körül. Tilia úgy vélte, hogy amíg ő a szobájában volt, Agga beszélt a kocsmárossal. Úgy tűnt, volt mondandójuk egymásnak.

A férfi a vacsorához a fogadó udvarán lévő asztalokhoz vezette. A kertben is nagy volt a forgalom. Egymást kerülgették az emberek és a személyzet, akik megrakott tálcákkal igyekeztek a vendégek óhajait teljesíteni. Az udvar közepén egy nagy tölgyfa állt és eköré rendezték az asztalokat. A fényt gyertyák sokasága és az ágakról itt-ott lelógó lámpások adták. Agga a fa túlsó oldalán foglalt neki helyet. Innen látszott a hold és a hátul elterülő gyümölcsös.

– Jó híreket kapott? – kérdezte, amikor már elhelyezkedtek, és a vacsorájukat várták.

– Nem igazán. De számítottam rá – felelte Agga komoran.

– Ne faggassam, igaz? – kérdezte, miközben elnézte, ahogy a férfi egy levelet morzsolgat az ujjaiival, amely a mellettük lévő fáról eshetett az asztalra. Közben fúrta az oldalát a kíváncsiság, miféle titkos dolgokkal foglalkozik a férfi. De nem mert kérdezősködni. Agga olyan tapintattal

kezelte, nem ronthatja el kialakuló barátságukat okvetlenkedéssel.

– Túl sok fül van itt – felelte –, de hosszú az út még Iradasba, addig majd egy s mást elmondhatok.

Agga észrevette a lány éhes tekintetét, és ő sem akarta elrontani ezt az ígéretes kapcsolatot. Életbe vágóan fontos volt ugyanis, hogy a lány vele tartson a városba.

– De beszéljünk addig másról – terelte el szót.

– Holnap a piactérre megyek feltölteni a készleteimet, ha akar, elkísérhet. Segíthetne a gyerekeimnek ajándékot választani. Tudja, mindig viszek valami kis vásárfiát az útjaimról. Fiatal lányok, talán kegyed hamarabb talál valami nekik tetszőt.

– Nem ismerem őket, nem igazán tudom, mit szeretnek. De szívesen segítek, ha tudok – egyezett bele készségesen. – Azt hiszem, nekem is szükségem volna néhány holmira – tette még hozzá.

– Rendben, akkor holnap reggelivel kezdünk, azután a piac, és még kora délelőtt jó volna útnak indulni. Attól tartok, egyre sürgetőbb, hogy hazaérjünk... – Ezt már csak, mintha magának mondta volna.

Tilia hosszasan figyelte a férfi gondterhelt arcát, mivel nem akarta faggatni, inkább körülnézett a kertben. Nagyon hangulatosnak találta a fényeket és az öreg fát a holdfényvel együtt.

A fogadóban látszólag mindenkinek jó kedve volt, jó ízűen ettek, ittak. Ha valami nyomasztotta is őket, eltették későbbre a gondokat. Tilia szerint a hely varázsa épp az egyszerűségéből fakadt. Nem kellett az embernek feszengenie, csak hátradőlve élvezte a lágy szellőt és a

társaságot. Még Agga is felderült, amikor egy törp rázendített egy ritmusos kocsmadalra, amihez többen is csatlakoztak. Ő mosolyogva figyelte, hogy Agga a lábával követi a ritmust.

A vacsorájuk tényleg jó volt – a szó nem lekicsinylő formájában. Sült húst ettek zöldséggel és gyümölccsel; az étel bőséges, ízletes és laktató volt. Egy-egy kupa sörrel mondtak köszöntőt.

– Az új útitársakra! – emelte kupáját Agga.

– Az új útitársakra! – csatlakozott hozzá Tilia is.

Nem sokkal ezután nyugovóra tértek. A vacsora meg a sör elálmosította őket, és az egésznapos szekérút után mindketten örültek, hogy végre lepihenhettek.

Tilia álmában szorító feszültséget érzett. Egy tágas, fehérre meszelt szobában állt. A napfény csak úgy dőlt be a nagy üveglablakokon, fényárban fürösztve a kék pokrócokkal letakart bársonykanapét. A szoba egy családi ház nappalija lehetett, minden ízében gondosan berendezve, és jól láthatóan be is lakva. Egy elgurult labda árválkodott a kanapé alatt, egy képeskönyv az asztalkán, egy fél pár harisnya a karosszék karfáján. Sötétzöld levelű növények mázas cserepekben hajladoztak. A komód tetején csipketerítő, azon karcsú vázában friss virágok voltak. Állt még ott egy dohánytartó szelence, meg fényes pipa is, és valami furcsa lámpaszerűség. Tarka szőnyegek heverték a fényes fapadlón. Az egész olyan lakályos volt a sok kis apróságtól, szinte élt a szoba.

Mégis egyre jobban érezte a feszültséget, a levegő szinte vibrált. Megfordult és kiment a szobából. A folyosó végén egy magas, vékony nő az ajtókeretnek támaszkodva

nézett be egy szobába. Neki háttal állt, ezért nem láthatta az arcát, csak sötét, kontyba fogott haját, és a kezét, ami egészen elfehéredett, annyira kapaszkodott az ajtófélfába. Úgy állt, mintha a lábai erőtlenek lennének, és a kezével tartaná magát meg. Tiliát egy szörnyen nyomasztó érzés szállta meg. Aztán váltás. Ugyanez a nő most az asztalnál ült, arcát remegő kezeibe temette.

– Ella, várjuk ki, hátha a kúra meghozza a hatását. Most nem adhatod fel! – A hang az ablak mellett álló pocakos férfitől jött, szeme mélyen ülő, arca bánatos. A haja ugyanaz az árnyalat volt, mint a nőé. Tilia most a nő felé fordult.

– Ed, te nem is sejtet, mennyire kétségbe vagyok esve – mondta elfúló hangon. Könnyeit kézfejével törölte le, majd nagy, barna szemével keményen a férfira nézett.

– Ha tudnád, ez már hányadik kúra, hányadik orvosság. És hiába a legdrágább főzet is, mindig ugyanaz a vége. Egy ideig jó, aztán... Pedig tudod, hogy a fiú mindent megad neki, mégis... – Mély lélegzetet vett, hogy visszatartsa könnyeit, azután folytatta: – Attól tartok hamarosan eljön az a nap, amikor már... amikor már... – De nem tudta befejezni, elgyötört arcát ismét a kezeibe temette. Tilia szerette volna megölelni, és megmondani neki, hogy minden rendben lesz, szerette volna megnyugtatni, de ismét váltott a kép, és már nem volt ott a nő. A piaci forgatag közepében álltak Aggával, és próbálta lebeszélni egy csúnya varjú babáról, amit a legidősebb lányának akart megvenni.

Reggel nyomottan ébredt, fáradtan dörgölte a szemét. Azonnal eszébe jutott az álma és a két alak. Talán nincs

jelentősége, talán csak egy egyszerű álmom volt. Vagy lehet, hogy a múltja egy darabkája, egy emlék? Bár az álmában nem volt aktív szereplő, csak megfigyelt.

Próbálta rendezni csapongó gondolatait, és meggyőzni magát, hogy nincs jelentősége. De valahogy az a szorító érzés a gyomrában nem akart elmúlni. Igazán bosszantó volt. Hosszas őrlődés után arra jutott, hogy nem foglalkozik vele túlságosan, hiszen, ha egy emléke tért is vissza, nem tud vele mit kezdeni, míg a teljes kép össze nem áll. Akármi is történt, akárki is legyen, vagy volt a múltban, az élete nem állt meg, neki így is, úgyis, tovább kell élnie. Ha majd valaha visszanyeri az emlékezetét, azzal ráér akkor foglalkozni. Most az, aki, és azzal kell dolgoznia, amije van. A képességeire, a megérzéseire kell hagyatkoznia.

Ebben a szellemben ment reggelizni, de épp csak pár falatot evett, már elment az étvágya és csak turkálta az ételt. Pedig a reggelire se lehetett panasza. Sült szalonnát és tojást kapott friss cipóval. Agga ezzel szemben mindent megevett, még a tányérját is fényesre törölte a kenyér sarkával.

– Na, ez jó volt! – Hátradőlt, és két kezét kerek pocakjára tette. – Magának nem ízlett, kedves? – fixírozta a lány szinte hiánytalan reggelijét.

– De, csak ma reggel valahogy nincs étvágyam – tolt el maga elől a tányért.

– Na, majd bánja egy pár óra múlva. No, de akkor induljunk, sok a dolog! – Agga sietve feltápáskodott.

Tilia azért elrakta a cipót, azokra az időkre, amikor elkezdené bánni a kihagyott reggelit.

A szekérbe már bekötötték a lovakat és útra készen álltak. A piac csak pár sarokkal arrébb volt, de messziről lehetett hallani a hangzavart. Mindenféle állat vijjogása, nyekergése, kiabálása, kántálása és különböző szerkezetek kattogása, pöfögése, tartós zsvajt eredményezett. A nap csak egy-két órája lehetett fent, itt mégis akkora volt az élet, mintha az egész falu idesereglett volna. Ami így is lehetett, mert mindenki időben akart érkezni, hogy a legjobb üzletet köthesse.

Sokféle árust lehetett látni. Lauronok, a gyíkemberek színes izgő-mozgó csecsebecséiket kínálták. A pékek kalácsokat és cipókat, a koboldok sajtokat és szalámikat árultak. A törpök fegyvereket és mindenféle fém harci és hétköznapi felszereléseket, más lauronok szőtteket, bort, szekeret, tyúkokat, disznót, fazekat, nyalánkságokat, fejfedőket próbáltak rásózni az érdeklődő járókelőkre. És így tovább, amíg a szem ellát.

Tilia egy íjat, vesszőket és egy tört készült vásárolni.

Azt még nem tudta, hogy az íjjal tud-e bánni, de ha enni akar, majd megtanul. Nem akart mindenben Aggára támaszkodni. Hasznos útitárs, nem pedig kolonc akart lenni.

Némi száraz élelmiszert közösen vettek, mivel Agga szerint innen már csak két nap szekérrel a cél, így ekkora útra nem kellenek nagy készletek.

A férfit láthatóan a különlegességek érdekelték a piacon, amikhez máshol nem juthat hozzá. Viszont Tilia azt el sem tudta képzelni, hogy egy pörgő-forgó, ugrabugráló, gőzt pöfögő szerkezet mire kellhet neki.

Mindenesetre heves alkudozásba kezdett érte az egyik kobolddal.

Amikor sikerült lealkudnia egy vasra és három bronzra, őszinte örömmel az arcán mutatta Tília felé, mivel érezte, hogy ez az akciója némi magyarázatra szolgál, így lelkesen belefogott.

– Tudja, ez a fiamnak lesz. Rajong mindenért, ami, hogy is mondjam, működik. Fiatal még, de kivételes érzéke van a szerkezetekhez. Mindent szétszerel, és újból összerak.

– Áh, értem! – nevetett Tília. – Biztosan tetszeni fog neki.

– Igen, vele könnyű dolgom van, de a lányokkal...

– Zavartan elnevette magát, miközben megvakarta a tarkóját.

– Majdcsak találunk nekik is valamit – nyugtatta meg.

– Mennyi idősek?

– Lídia tizenkilenc, ő a legidősebb, aztán Emma hat és Rosie hároméves.

Rá kellett döbbsennie, nagyon is nehéz úgy ajándékot venni, hogy közben fogalma sincs arról, mit szeret az illető. Számos bódé végigjárása után végül vettek Lídiának egy kék, apró virágos hajtút, Emmának egy képeskönyvet, Rosie-nak pedig egy zenedobozt.

Mindegyik tárgynak akadt valami különlegessége – nem egyszerű, hanem megbűvölt holmik voltak. A hajtú például változtatta a színét. Az, mondjuk nem derült ki, minek a hatására, de majd a gazdája kideríti. A képeskönyv hangokat adott ki, ha a szereplő például az erdőben jár, lehet hallani a fák susogását, és a bokrok közt megbúvó

állatok hangját. Még Tilia is élvezettel lapozgatta. A zenedoboz titkát is majd Rosie-nak kell felfednie, mert az árus szerint nappali fénynél nem látszik.

Agga még vett a feleségének egy halványlila vállkendőt, és jelezte, hogy ő készen van a vásárlással. Tilia éppen egy vadásztőrt nézegetett, amikor Agga mellé lépett. Felkészült rá, hogy a férfi megpróbálja lebeszélni, hiszen vele lesz az utazás alatt, neki pedig bizonyára van ilyen holmija.

– Tőrt készül venni? – kérdezte kíváncsian.

– Igen, vadászathoz jól jöhet.

– Értem, egy jó késsel minden könnyebb. Fontos az is, hogy meg tudja védeni magát. Viszont akkor ne ezt válassza, hanem azt! – Az a kés, amire a férfi mutatott, sokkal nőiesebb volt, nem mintha a töröknél ez lényegi kérdés lett volna. Kisebb, nem olyan vaskos, a pengéje enyhén hullám alakú, tűhegyes véggel. A markolata valami fém lehetett. Ehhez nem értett. Kézbe véve meglehetősen könnyűnek találta.

– Jó lesz – mondta.

– Ha megengedi, alkudnék én rá, addig ott szemben talál íjat.

– Rendben, köszönöm!

Az íjvásárlás könnyen ment: kiválasztott egy megfelelő erősségű, utazáshoz praktikus, nem túl hosszú íjat, amellyel lóról is lehet lőni. Nem mintha lenne lova, de még jól jöhet.

Jól van, elméletben nagyon ment, kíváncsi vagyok, használni is tudom-e – morfondírozott, közben Agga mellé lépett és átadta a kést egy bőrtokban.

– Mennyi volt az ára?
– Tíz bronzra sikerült lealkudni – büszkélkedett a férfi.

– Nahát, jól láttam, hogy harmincötért árulta?

– Igen, de annyit mondhatok, hogy az árus sem igazán tudta az értékét. Annál jóval többet ér. És ezeknek a késeknek van egy trükkje. Vadászathoz is fogja tudni használni, de ezek direkt önvédelmi kések. A tok nem is igazán kell, mert ez rugós így könnyen a ruhaujjba, köpenybe lehet rejteni, majd megmutatom, illetve azt is, hogyan lehet gyorsan elővenni. Az nagyon fontos.

– Nagyon köszönöm, Agga! És miért olyan értékes?

– Azért, mert ezt az ötvözetet nem sokan használják. Rendkívül erős, és nem korrodálódik, az élet is tartja. De, ami igazán értékesé teszi, hogy ehhez mágiát lehet kapcsolni. Szerencsénk volt ezzel az árussal, lehet, hogy a szőnyegekhez nagyon ért, de a késekhez nem. Már akkor tudtam, amikor megláttam a tokot – nevetett Agga.

– Azt mondta, hogy ért a mágiához. Hozzá tudja csatolni? – kérdezte, mert habár nem sok ismerettel rendelkezett a mágia használatáról, úgy gondolta, egy varázslattal megerősített eszköz csak hasznára lehet.

– Sajnos ehhez a fajta mágiához nem sokat konyítok. Magas fokú kristálmágia kell hozzá. Tudok róla ugyan valamicskét, de csak kontár vagyok ebben a szakágban. De Iradasban ismerek valakit, aki a kristálybűvölés mestere. Addig meg gondolja ki, milyen tulajdonságot kapcsolna hozzá!

Tília kifizette érte ezt a jelentéktelen összeget, azután a szekérrel végre elindultak a faluból.

Az utat egy darabig fák szegélyezték, így kellemes árnyékban haladhattak, de ahogy a nap egyre magasabbra került, a fák is eltűntek. A tikasztó hőség kezdett elviselhetetlen lenni. A világ bolondjának érezte magát. A kaftánja ujját felkötötte, hogy legalább a ruha ne melegítse, de úgy meg a nap égette.

Agga a szekér falának támasztott egy keretet, amire ponyvát húzott, így a fejüket nem túzta a nap.

– Nemsokára pihenőt tartunk. Nem messze van egy hely, ahol máskor is le szoktam táborozni.

A lány elcsigázottan bólintott. Közben egyfolytában az járt a fejében, hogyan lehetett annyira ostoba, hogy nem gondolt egy vékonyabb öltözetre.

Valóban nem volt messze, amikor letértek az útról, és egy vékony erdősáv fái között rejtőztek el a nap sugarai elől. Itt sűrű és zöldellő volt a növényzet.

Mielőtt látta volna, már tudta, hogy egy folyó vagy tó felé közelednek, mert a víz szagát messziről lehetett érezni. A szekér hamarosan meg is állt egy füves részen, ahol fűzfák hajladoztak. Több helyen is látták tűzrakó helyek maradványait. Ahol letáboroztak, egy rövid szakaszon homokot mosott ki a víz.

– Itt olyan két-három méteren be lehet menni, ott még elég sekély a víz, de távolabb nem érdemes, mert nagyon erős a folyó sodrása. Ez egyébként a Varlun egy mellékága. A Varlun Iradasban ered. Fenséges folyó. De majd meglátja!

Ez szinte könnyeket csalt a szemébe. Felhevült teste másra sem vágyott jobban, minthogy elmerüljön a hideg vízben. Agga a szekérben kotorászott, és egy botot vett elő,

ami egymásba csúsztatott elvékonyodó elemekből állt, és amikor teljesen kinyitotta, megvolt vagy három méter.

A lány értetlenül tanulmányozta a furcsa tárgyat, mire Agga elnevette magát.

– Ez a születésnap ajándékom – fejtette ki, miközben egy vékony madzagot fűzött át az elemekre erősített karikákon, aminek a másik vége egy furcsa orsóra tekeredett.

– Ez egy halász bot. Ez az egyik hobbim. Iradasban sok jó hely van, ahol lehet halászni. Leo, a fiam azt mondta, tudna rajta fejleszteni, de nem engedtem neki, hogy szétszerelje – mosolygott. – Én elmegyek, arrafelé belógatom a botot, maga nyugodtan frissüljön fel addig. Utána esetleg próbálja ki az íját, sok madár van errefelé, ami megbújik az aljnövényzetben. Amelyikünk előbb fog valamit, annak a zsákmányát esszük meg ebédre. Nyugodtan felfoghatja versenynek is – vigyorgott. – Késő délutánig úgyis itt kell maradnunk, mert ez a meleg a lovaknak sem tesz jót.

– Rendben, bár ne számítson vadhúsrá. – A lány zavartan dörzsölte a tarkóját. – Nem biztos, hogy tudom használni az íját.

– Hát akkor kétségkívül én fogok nyerni. – Az öreg kacsintott, majd hátat fordítva Tiliának és elindult a part mentén.

Kibújt a nadrágjából, a kaftánjából, és az alsó ruhájában sétált be a vízbe. Hideg volt, de pár perc múlva megszokta. Ugyan elmerülni nem tudott benne, mert azon a részen, ameddig biztonságosan bemehetett, csupán jó térdig ért a víz. De ez is elég volt ahhoz, hogy